

VENTADA, TERRATRÈMOL, FOC I FANTASMES

per CONXA ADELL I CARDELLACH

Soc dins la meva cova. M'he acostumat a la còmoda mediocritat dels dies grisos, somorts, monòtons. M'he rendit a l'evidència que no és possible el canvi. A més, ja tinc una edat i ja no tinc tanta força, el camí és massa llarg per a mi. He fugit del món que m'envoltava, potser fugint de mi mateix. Estic encès de zel pel Senyor, Déu de l'univers, però no veig el camí, no veig què cal fer.

El Senyor m'ha dit que sortís i que em mantingués dret. Sortir m'ha permès veure el món d'una altra manera, des d'un altre angle, molt més obert; però això sí, només des de la llinda. Posar-me dret m'ha permès recobrar la meva dignitat. El Senyor m'ha dit que només passarà, no que vindrà a fer estada.

Dret observo atentament què passa: un ventada massa forta, un terratrèmol massa destructor, un foc massa devorador. Però jo, per dins, em sento igual. De sobte, una subtileta, un murmur, una intuïció. Miro i no veig; escolto i no sento. És tan sols la remor d'un ventijol. Malgrat el meu desconcert inicial, en tinc la certesa, és el Senyor. I ara sí que surto de la cova, però em tapo la cara per temor a ell. La seva veu em pregunta què hi faig aquí. I jo, pobre Elies, li repeteixo que estic encès de zel per ell, Déu de l'univers. La veritat és que m'ha descol·locat, però em diu que em torni a posar en camí i me'n fio.

Passen vuit segles i es dona un relat semblant.

Soc dins la meva barca. És de nit. Malgrat que jo, Pere, semblo un home fort i valent, no m'agrada aquesta ventada que ens impedeix d'avançar. A més, tinc por, perquè em sembla que he vist una fantasma i crido com els altres.

De sobte, sento una veu que només pot ser la seva, la d'ell. Com és que l'he confós amb una fantasma, jo que em considero el seu amic, jo que he estat triat personalment per ell perquè sigui un dels seus?

Ha dit que no tinguem por? Doncs jo faré el valent: si ets tu, mana'm que camini sobre l'aigua. I ell em diu que endavant. I jo surto de la meva barca i camino sobre l'aigua i constato que de debò és ell. De sobte, la ventada em fa centrar en mi mateix, perdo la seva mirada, deixo de fiar-me i m'enfonso; m'oblido fins i tot de nedar i caic en l'abisme. Només tinc temps de cridar: Senyor, salva'm! Reconèixer que no ho puc tot sol, des de l'autosuficiència, em salva. Sento la seva mà i el seu retret per la meva poca fe.

Qui soc jo, Elies o Pere?